

отъ топоветъ, а сетнѣ, когато битката се засили — всичко се слива въ едно грозно бучене, което по нѣкои точки се обръща въ оглушителна хала; слѣдъ нѣколко минути почне да отслабва, пакъ зематъ да се различаватъ отдѣлни и по-слаби гърмежи, които ставатъ се по-рѣдки и по-глухи, докато се изгубятъ съвсѣмъ. Онова въ битката, което подобро се вижда, това сж едни бѣли, малки облачета, които се явяватъ и изчезватъ надъ позициитѣ. Тѣзи облачета ставатъ отъ разпукването на шрапнелитѣ.

* * *

На 9-и октомври между Селиолу и дурго село — Гечкенлии стана една отъ най-страшнитѣ битки. Този пжтъ нашата рота бѣ между веригитѣ. До насъ отлѣво стоеше ротата на юнкера Стефанъ Христовъ. Турцитѣ бѣха се укрѣпили на една могила и не мръдваха отъ тамъ. Пушкитѣ постоянно шракаха по цѣлото поле, а топоветѣ ревѣха и разлюляваха околнитѣ баири. Всѣки часъ, всѣка минута нашитѣ пѣплеха напрѣдъ и приближаваха турскитѣ позиции. Ала турцитѣ не мръдваха отъ мѣстото си. Позицията трѣбваше да се прѣвземе на ножъ. Нашиятъ ротенъ командиръ заповѣда на войниците да турятъ ножоветѣ. Тогава азъ, безъ да чакамъ заповѣдъ, отъ едно високо баирче почнахъ да бия силно, непрѣкъснато атака, забиха барабанитѣ и по другитѣ роти, тржбитѣ затржбиха, а отъ далечъ дочуваме, че музиката свири „Шуми Марица“.

— Ура! ура! ура! се огласи цѣлото поле. Нашиятъ войници се изгубиха въ дола. Биейки страшно барабана азъ се обърнахъ къмъ ротата на юнкера.